

[P. N. Petersen (Røjle).]

ske hænder, og at det samme både med hensyn til tal og stemmевægt gælder for aktionærerne. Det kan derfor slet ikke overraske, at den højtærede justitsminister ved fremsættelsen af lovforslaget giver udtryk for den opfattelse, at den største del af Danmarks aktieselskaber må søge om tilladelse, hvis de ønsker at erhverve fast ejendom. Og hvad det betyder i retning af administration behøver ikke at uddybes nærmere.

Det er allerede noget vanskeligt at overse betydningen af, at der i traktater med Frankrig og Schweiz er fastlagt bestemmelser, hvorefter statsborgere i disse lande har samme ret til at erhverve fast ejendom her i landet som danske statsborgere; men det begynder at blive foruroligende, når statsborgerne i en række andre lande som følge af mestbegunstigelsesklausuler har samme rettigheder.

Jeg kunne have ønsket, at alle disse forhold var afviklet, inden denne lov blev gennemført, deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Malchau, men jeg har bemærket, at den højtærede justitsminister foretrækker at gennemføre lovforslaget, hvorefter man vil indlede en forhandling med de lande, der berøres af traktaterne, om afvikling af de nævnte bestemmelser. Hvad sådanne forhandlinger vil føre til er ikke godt at vide. Fører de ikke til noget, er loven i bedste fald overflødig, hvis den ikke ligefrem er skadelig. Jeg må derfor gå ud fra, at den højtærede justitsminister har særlige grunde til at gennemføre lovforslaget nu, inden der bliver indledet forhandlinger med de pågældende lande om traktaterne.

Det har ikke manglet på velvilje i rigsdagen overfor en lovgivning af denne art, og da dansk samling i rigsdagssamlingen 1945—46 stillede et forslag desangående, fik det principielt tilslutning fra alle sider, således som det også har været tilfældet i det høje landsting i dag, selvom man fandt det betimeligt, at der blev nedsat et udvalg af sagkyndige til at forberede en lovgivning på dette ømtålige område. Det er resultatet af dette udvalgs arbejde, det høje landsting her er præsenteret for, da udvalgsbetænkningen for udvalgsflertallets vedkommende falder ret nøje sammen med det foreliggende lovforslag.

Det er klart, at en sådan lovgivning er af den største betydning for vor stilling i grænselandet. Jeg behøver i denne forbindelse kun at minde om Vogelgesangs virksomhed i Sønderjylland i tiden mellem de to verdenskrige.

Jeg er bekendt med en beretning, hvoraf det bl. a. fremgår, at en tysk skibsreder, der hedder Richmers og er bosat i Schweiz, i 1935 købte tre store gårde i den sydlige del af Aabenraa og Tønder amter, nemlig Grøngrøft på 158 ha i Felsted sogn, Bennichsgaard på 137 ha i Rinkenæs sogn samt en gård på 191 ha i Travsted i Abild sogn. Den sidste gård købte skibsrederen af Vogelgesang, der også anviste de to førstnævnte. Det var en dansker, der ejede Grøngrøft. Året efter købte den samme Richmers 20 ha i Klipleve sogn. Lad mig endelig dertil føje, at en tysk dame fra Charlottenburg ved Berlin købte 4 mindre ejendomme i Rinkenæs, Bov, Hustrup og Egvad sogne i det samme år. Jeg nævner dette i forbigående, kun som et eksempel for at give indtryk af den fare, som den nuværende uheldige tilstand rummer for den fremtidige udvikling i grænselandet, og derfor vil det være ønskeligt, at der i tide kan blive tilvejebragt ordnede forhold på dette område.

Gennemfører vi en lovgivning af denne karakter, er det ingenlunde ensbetydende med, at vi dermed kommer til at indtage en særstilling blandt landene. Norge og Sverige har været nævnt i dag; der har man lovreger om udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom. Man har nævnt Sverige. Jeg har hele tiden været af den opfattelse, at i Sverige kan ingen udlænding købe det mindste stykke jord uden tilladelse af Kungliga Majestät. Hvordan det er nu, skal jeg ikke kunne sige, men før sidste verdenskrig havde Italien en lov af 23. maj 1924 om regulering af ejendommene i grænseområderne, hvor enhver omsætning af fast ejendom var afhængig af myndighedernes samtykke. I Sydtyrol blev denne lov håndhævet så kraftigt, at der aldrig gaves tilladelse til salg af ejendomme til tyske udlændinge. I Tyskland gjorde man selvfølgelig gengæld ved kun at tillade salg af arvegårde, hvor der ingen arvinger var, prioriteringen var afhængig af myndighedernes samtykke, og det samme var tilfældet med enhver omsætning af landejendomme ned